

VERSFORDÍTÁS-PÁLYÁZAT

Quintus Horatius Flaccus

LYCÉHEZ (IV. 13.)

Meghallgatta, Lycé, óhajom, ím, az ég,
meghallgatta, Lycé: csúf banya vagy ma már,
s adnád mégis a szépet,
táncolsz, féktelenül mulatsz,

nótázol, borizú hangon erősködöl,
mégsem hall Cupido. Ő oda költözött,
hol rózsás, üde Chia
széphangú citerája zeng.

Rá korhadt, recsegő tölgyfa hiába vár,
ágán el nem időz – téged is így kerül,
elrémiti a sárgás
fogsor, ráncaid, ősz fejed.

Régmúlt ifjukorod kósz selyemruhák,
ékszer, drágakövek föl nem idézhetik,
végleg krónika őrzi
oly gyorsan tovatűnt napod.

Szépséged hova lett, hajh, hova kellemed,
s orcád pírja? Te vagy az, ki a szívemet
egykor megbabonáztad,
és földúltad az életem?

az, kit – mint Cinarát – szárnyra kapott a hír
csábító szemedért? Jaj, de a végzet oly
fősvény volt Cinarához,
rád meg hosszú időt szabott,

hogy vén varjainak társa legyél, Lycé,
s hogy hamvába rogyott, ócska szövétneked
láthassa s kinevesse,
kit friss, ifjui vér hevít.